

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 827 ²	Τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου Σάββατο 20 Δεκεμβρίου 2014 (2001)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἐορτάζει **ἓνας ἅγιος ἄγνωστος** δυστυχῶς στους πολλούς. Εἶνε ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας. Γι' αὐτὸν θὰ σᾶς πῶ λίγες λέξεις.

Ἔνα ἀπὸ τὰ ωραιότερα ἐπεισόδια τῶν Εὐαγγελίων εἶνε τὸ ἐξῆς. Μιὰ μέρα πλησίασαν τὸ Χριστὸ κάτι φτωχὲς μανάδες μὲ τὰ παιδιά τους στὴν ἀγκαλιά, γιὰ νὰ τὰ εὐλογήσῃ. Οἱ μαθηταὶ τὶς ἔδωχαν, νὰ μὴν τὸν ἐνοχλοῦν. Ὁ Χριστὸς ὁμῶς εἶπε: «**Ἀφετε τὰ παιδιά ἔρχεσθαι πρὸς με**», **ἀφήστε τὰ παιδιά νὰ ἴρθοῦν σ' ἐμένα** (Μάρκ. 10,14). Καὶ τὰ πῆρε στὴν ἀγκαλιά του τὰ φτωχὰ παιδιά τῶν ψαράδων, τὰ εὐλόγησε καὶ τοὺς εἶπε λόγια πατρικά.

Γιατί τὰ λέω αὐτά; Γιατί ἓνα ἀπὸ τὰ παιδιά ἐκεῖνα, πού πῆρε τότε στὴν ἀγκαλιά του ὁ Χριστός, ἦταν καὶ **ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος**. Τότε ὁ Κύριος εἶπε: «**Ὅστις ταπεινώσῃ ἑαυτὸν ὡς τὸ παιδίον τοῦτο, οὗτός ἐστιν ὁ μείζων ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν. καὶ ὅς ἐὰν δέξηται παιδίον τοιοῦτον ἐν ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, ἐμὲ δέχεται**» ὅποιος ταπεινωθῆ σὰν αὐτὸ τὸ παιδί, αὐτὸς εἶνε ὁ ἀνώτερος στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν· κι ὅποιος δεχθῆ ἓνα τέτοιο παιδί στὸ ὄνομά μου, ἐμένα δέχεται (Ματθ. 18,4-5).

Πόσο μεγάλο πρᾶγμα εἶνε **νὰ πηγαίνει ἡ μάνα τὰ παιδιά της στὸ Χριστό!** Ἄλλοτε εἶχαν χαρὰ νὰ βλέπουν τὸ παιδί τους στὸ ἀναλόγιο νὰ λέῃ τὸ «**Πάτερ ἡμῶν**» καὶ τὸ «**Πιστεύω**». Τώρα ἄλλαξαν τὰ πράγματα. Ὑπάρχουν γονεῖς πού ἐμποδίζουν τὰ παιδιά τους ν' ἀκοῦνε τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ. Φοβοῦνται μὴ γίνουν καλόγεροι, μὴ μείνουν «**καθυστερημένα**». Μάνα, πού δὲν ἀφήνει τὸ παιδί της νὰ πάη κοντὰ στὸ Χριστό, κάνει τὸ πιὸ μεγάλο ἔγκλημα. Γιατί παιδί, πού δὲν γνωρίζει καὶ δὲν ἀγαπάει τὸ Χριστό, εἶνε δυστυχισμένο, ἔστω καὶ ἂν αὔριο γίνῃ ἐπιστήμονας καὶ πάρῃ προΐκες καὶ μάθη γλῶσσες.

Ἔνα, λοιπόν, ἀπὸ τὰ παιδιά αὐτὰ πού εὐλό-

γησε ὁ Χριστὸς ἦταν ὁ Ἰγνάτιος, πού μεγάλωσε κοντὰ στους ἀποστόλους. Γνώρισε τὸν Ἰωάννη τὸν Θεολόγο καὶ ἔγινε μαθητὴς του. Ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους χειροτονήθηκε διάκος, ἔπειτα παπᾶς, καὶ τέλος ἐπίσκοπος στὴ μεγάλη πόλι τῆς Ἀντιοχείας. Εἶνε ὁ δεύτερος **ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας** μετὰ τὸν Εὐῶδο.

Εἶχε ἐπίγνωσι τῆς ἀποστολῆς του. Ὅταν λειτουργοῦσε, λέει ὁ βίος του, **ἔβλεπε ὄπτασιες**, νὰ γεμίζῃ ἀγγέλους τὸ ἅγιο βῆμα. Ὅπως ὁ ἅγιος Σπυρίδων, πού «**ἀγγέλους ἔσχε συλλειτουργοῦντας**» (ἀπολυτ.), ἔτσι καὶ αὐτός.

Ἦταν ἐπίσκοπος σ' ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα κέντρα τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ, στὴν Ἀντιόχεια, ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Κύπρο. Δὲν ἦταν τότε εὐκόλο νὰ εἶσαι Χριστιανός. **Ὁ χριστιανισμὸς στοίχιζε** συλλήψεις, φυλακίσεις, θάνατο.

Πέρασε τότε ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια ὁ εἰδωλόλατρης **βασιλιᾶς Τραϊανός**, πού πήγαινε σὲ πόλεμο ἐναντίον τῶν Πάρθων. Σταμάτησε ἐκεῖ κ' ἔμαθε, ὅτι ὑπάρχει στὴν πόλι ἓνας ἐπίσκοπος πού κάνει μεγάλη θραῦσι στους εἰδωλόλατρους. Τὸν κάλεσε λοιπόν. Μόλις τὸν εἶδε τοῦ εἶπε: –Κακοδαίμων καὶ **δυστυχισμένε** ἄνθρωπε.

–Ὅχι, ἀπαντᾷ ὁ Ἰγνάτιος: **εἶμαι εὐτυχισμένος**. Ὅποιος πιστεύει στὸ Χριστό, εἶνε ὁ πιὸ εὐτυχισμένος· δυστυχισμένος εἶνε αὐτὸς πού δὲν πιστεύει στὸ Χριστό, ἔστω καὶ ἂν ἔχη κορῶνα ἐπάνω στὸ κεφάλι...

Ἔγινε μεγάλος διάλογος, ἀλλὰ ὁ Ἰγνάτιος ἔμενε ἀσάλευτος στὴν πίστι. Στὸ τέλος ὁ Τραϊανὸς **διατάζει νὰ τὸν συλλάβουν**, νὰ τὸν δέσουν, καὶ νὰ τὸν χτυπήσουν μὲ μολύβδινες σφαῖρες. Τοῦ ἄπλωσαν τὰ χέρια κ' ἔβαλαν ἀπὸ κάτω φωτιά. Ἄναψαν ξύλα βουτηγμένα στὸ λάδι καὶ τοῦ ἔκαιγαν τὰ πλευρά. Τὸν ἔβαλαν ὀρθιο πάνω σὲ ἀναμμένα κάρβουνα. Τοῦ ἔξυναν τὸ σῶμα μὲ σιδερένια νύχια. Τίποτε δὲν στάθηκε ἱκανὸ νὰ τὸν κἀνῃ νὰ ὑποχωρήσῃ.

Τέλος ὁ αὐτοκράτωρ διατάζει δέκα στρα-

τιώτες, ένα βάρβαρο απόσπασμα, να τον μεταφέρουν από την **Αντιόχεια στη Ρώμη**, για να τον ρίξουν στα θηρία. Για το ταξίδι αυτό χρειάζονταν τότε τρεις - τέσσερις μήνες.

Δεμένο τον περνούσαν από πόλι σε πόλι. Άλλ' αυτός στήριζε τους Χριστιανούς στην πίστι. "Όταν έφτασαν στη Ρώμη τον έβαλαν **στη φυλακή**. Κάποιοι Χριστιανοί έκαναν προσπάθειες να μη θανατωθῆ. "Όταν τό 'μαθε ο άγιος, τους είπε εκείνα τὰ ανεκτίμητα λόγια:

—"Αν μ' αγαπάτε, αν αγαπάτε όχι τὸ κορμί μου αλλά τὴν ψυχὴ μου, μὴ φέρνετε εμπόδιο στὸν ἱερό μου πόθο. **Ἀφήστε με νὰ μαρτυρήσω γιὰ τὸ Χριστό**. Τὰ δόντια τῶν θηρίων θὰ γίνουν μύλος πὸν θὰ μὲ ἀλέση σὰν σιτάρι, γιὰ νὰ γίνω καθαρὸ ψωμὶ τοῦ Χριστοῦ.

"Ἐτσι μίλησε ὁ άγιος Ἰγνατίος. Καὶ **προσευχήθηκε** καὶ τὸ ζήτησε αὐτὸ ἀπὸ τὸ Θεό.

"Όταν ἦρθε ἡ μέρα γέμισε τὸ ἀμφιθέατρο. Ὁ Ἰγνατίος στάθηκε ἐκεῖ μέσα ἀτάραχος. "Ἐφεραν ἕνα κλουβὶ μὲ πεινασμένα λιοντάρια. "Ανοιξαν τὴ σιδερένια πόρτα καὶ τὸ πρῶτο λιοντάρι πετάχτηκε ἔξω. "Ἐπειτα ἄλλο. Καὶ ὠρμησαν ἴσια ἐπάνω του... Μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε **τὸ μαρτύριο**: νὰ πέφτουν πάνω στὸν άγιο, νὰ ξεσχίζουν μὲ τὰ νύχια τὶς σάρκες του, νὰ γλείφουν τὰ αἷματα, καὶ ν' ἀκούγονται τὰ δόντια τους νὰ θραύουν τὰ ὀστᾶ του...

Θεέ μου, τί άγριες σκηνές! Δὲν θὰ ἔπρεπε στὸ ἀμφιθέατρο νὰ εἶνε οὔτε ἕνας ἄνθρωπος. Κι ὅμως μαζεύτηκε πλῆθος, καὶ γινόταν πάταγος... Μὴ μοῦ μιλάτε γιὰ τὸν **άνθρωπο**. "Ἄμα σκεφτῆς **τί κτῆνος καὶ τί θηρίο** εἶνε, θὰ πρέπη ν' ἀπελπιστῆς.

Μετὰ τὸ μαρτύριο τοῦ άγίου ἔμειναν στὸ τέλος μόνο μερικὰ χοντρά ὀστᾶ. "Ἐμεινε καὶ κάτι ἄλλο πὸν δὲν τὸ πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, ἔμεῖς ὅμως τὸ πιστεύουμε. Τὰ λιοντάρια ἄφησαν ἄθικτη τὴν **καρδιά** τοῦ άγίου! Σεβάστηκαν τὴν καρδιά, πὸν ἦταν γεμάτη ἀγάπη καὶ ἔρωτα γιὰ τὸ Χριστό. Λέει ἡ παράδοσις, ὅτι ἔσχισαν τὴν καρδιά, καὶ μέσα βρῆκαν γραμμένη μὲ χρυσᾶ γράμματα τὴ φράσι «*Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ἔρωσ τῆς ψυχῆς μου*». Ἀπὸ αὐτὸ ὠνομάστηκε **Θεοφόρος**: διότι ἔφερε μέσα του τὸ Χριστό, τὸν μόνο ἀληθινὸ Θεό.

Πῆγαν κατόπιν τὴ νύχτα οἱ Χριστιανοὶ μὲ κίνδυνο, σκούπισαν μὲ βαμβάκια τὰ αἷματα τοῦ μάρτυρος, πῆραν τὰ **λείψανα** τῶν ὀστῶν του καὶ τὰ μετέφεραν στὴν Ἀντιόχεια. Ἐκεῖ ἔμειναν πολλὰ χρόνια, ἔως ὅτου πῆγαν οἱ σταυροφόροι τοῦ πάπα, τὰ παιδιὰ τοῦ διαβόλου, ἔκλεψαν τὰ ἅγια αὐτὰ λείψανα μαζί μὲ ἄλλα, καὶ τὰ ἔχουν τώρα αὐτοί.

* * *

Αὐτὸ εἶνε τὸ μαρτύριο τοῦ άγίου Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου. **Τί διδασκόμεθα ἔμεῖς;**

● Καταδικάζουμε ἐκείνους τοὺς βαρβάρους, πὸν ἔβλεπαν στὸ ἀμφιθέατρο τὰ ἄγρια θεάματα κ' εὐχαριστιόνταν. Ἀλλὰ δὲν εἴμαστε ἔμεῖς καλύτεροι. Κ' ἔμεῖς, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, **πηγαίνουμε σὲ ἄθλια θεάματα**. Βλέπουμε νὰ πυροβολοῦν, νὰ σκοτώνουν, νὰ τοὺς κυνηγᾷ ἡ ἀστυνομία, καὶ στὸ τέλος νὰ βγαίνουν νικηταὶ καὶ νὰ τοὺς χειροκροτοῦν... Τί εἶνε αὐτὸς ὁ λαός! Εὐχαριστιέται σὲ γκαγκστερικά καὶ αἰσχρὰ θεάματα, νὰ βλέπη νὰ ἀτιμάζουν καὶ νὰ σκοτώνουν... Τί περιμένεις μετὰ; Εἶνε ἁμαρτωλὰ τὰ μάτια αὐτά.

Τὸ λέω μὲ δάκρυα: αν ἦμασταν ὅλοι ὁμόψυχοι, δὲν θὰ μπορούσε ὁ κάθε ἐκμεταλλεῦτῆς νὰ παρουσιάζη θεάματα πὸν **ξαναγουρίζουν τὸν κόσμον στὸ ἀμφιθέατρο τῆς Ρώμης**.

● Τὸ ἕνα πὸν διδασκόμεθα εἶνε αὐτό. Τὸ δεύτερο ποιὸ εἶνε; Μοῦ κάνει ἐντύπωσι **ἡ ἀγάπη τοῦ Ἰγνατίου**. Ἀγαποῦσε τὸ Χριστό ὅταν μικρὸ παιδάκι τὸν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του. Τὸν ἀγαποῦσε ὅταν μεγάλωσε. Τὸν ἀγαποῦσε ὅταν ἦταν νέος. Τὸν ἀγαποῦσε ὅταν ἔγινε διᾶκος, ὅταν ἔγινε παπᾶς, ὅταν ἔγινε ἐπίσκοπος. Τὸν ἀγαποῦσε κι ὅταν ἔγινε πλέον γέροντας. Τὸν ἀγαποῦσε μέχρι τὸ τέλος, μέχρι τὰ θηρία.

Δὲν μοῦ λέτε, ἀδέρφια καὶ ἀδερφές καὶ πατέρες μου, **ἔμεῖς τὸν ἀγαποῦμε τὸ Χριστό**; "Αν κατέβαινε ἕνας ἄγγελος κι ἄνοιγε τὴν καρδιά μας, τί θὰ ἔβλεπε μέσα; Θὰ ἔβρισκε νὰ ἔνε ὁ Χριστὸς ὁ ἔρωσ τῆς καρδιάς μας; "Ὡ ντουιᾶ ψεύτη κι ἀπατεῶνα! Γιορτάζουμε Χριστούγεννα. Καθαρίζουμε τὰ σπίτια μας, πλένουμε τὰ ρούχα μας... Ποῦ ν' ἀνοιξη ὁ ἄγγελος τὴν καρδιά μας! Τί θὰ βρῆ; Θὰ βρῆ χυδαίους ἔρωτες: σαρκός, χρημάτων, ματαίας δόξης. Ἐκεῖ εἶνε ἡ καρδιά μας.

Καὶ ὅμως ὁ Χριστὸς φωνάζει: «**Παιδί μου, δός μου τὴν καρδιά σου**» (Παροιμ. 23,26). Τί τὴ θέλει ὁ Χριστὸς τὴν καρδιά; Νὰ τὴν πλύνῃ, νὰ τὴν καθαρίσῃ μέσα στὰ δάκρυα τῆς μετανοίας, νὰ τὴν κἀνῃ μιὰ φάτνη κ' ἕναν οὐρανό.

"**Ἄς τοῦ δώσουμε λοιπὸν τὴν καρδιά μας**. Τότε ἀληθινὰ κ' ἔμεῖς, τὴ νύχτα τῆς Γεννήσεως, στὴ γῆ θὰ πατοῦμε ἀλλὰ στὰ οὐράνια θὰ βρισκώμαστε, καὶ πάνω ἐκεῖ θ' ἀκοῦμε τὸ «*Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῶ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία*» (Λουκ. 2,14)· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**